

ZBLÁZNĚNÁ
LÁSKOU

LEXI RYAN

BARONET

Zblázněná láskou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz



Lexi Ryan

Zblázněná láskou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

ZBLÁZNĚNÁ
LÁSKOU

ZBLÁZNĚNÁ LÁSKOU

Chlapci z Jackson Harbor 5

LEXI RYAN

 BARONET

*Věnováno Rhondě,
mé redaktorce a kamarádce.*

KAPITOLA JEDNA

Teagan

JE *NERVÓZNÍ*. Carter Jackson, nejžádanější svobodný mládenec v Jackson Harbor, virální internetová senzace a hrdina ženských fantazií po celé zemi, *je nervózní*.

„Jestli budeš dál chodit sem a tam, vyšlapeš v té podlaze díru,“ pronesu ze svého místa za oponou.

Carter se zastaví a přimhouří na mě ty své půlnočně tmavé oči. „Dostaň mě z toho ven.“

Potlačím úsměv. Neměla bych se mu smát. Nebylo by to ode mě hezké. Ovšem nesnáze mého sexy kamaráda jsou zdrojem mého pobavení už několik posledních týdnů. Dnes se v Jackson Harbor koná výroční benefiční sbírka obuvi a dražba mláďenců. Před dvěma měsíci Carter souhlasil, že se nechá vydražit pro dobrou věc. Tenkrát to vypadalo, že o nic nejde. Byl prostě jedním z hasičů, kteří souhlasili, že se nechají vydražit jako společnost u večeře. Jenže před měsícem se všechno změnilo a teď je banketní centrum Jackson Brews narvané k prasknutí ječícími ženami z celé země, které jsou připravené vyrvat si navzájem vlasy.

„*Hrdina, hrdina, hrdina!*“ To skandování je stále hlasitější.

„Mám tě propašovat zadem?“ zeptám se a zazubím se. „Zachránit tě před těmi děsivými prachatými ženami?“

Vykulí oči a přijde ke mně. „A to bys zvládla?“

Říct o Carterovi, že je miláček žen, by bylo slabé slovo – a je to ten největší hráč, jakého znám. Tak proč se bojí, že si ho nějaké dámy vydraží na večeři? Zadržuju smích. Snažím se, ale tohle je k popukání. Po chvíli stejně vyprsknu.

Carter se na mě zamračí. „Nesnáším tě.“

Zvednu ruku. „Promiň. Ne, já tě chápu. Fakt.“ Po-
odhrnu oponu a nahlédnu na pódium, kde Molly McKinleyová utiňuje dav a začíná svůj projev o tom, jak putovní autobus s obuví prospěje dětem v Jackson Harbor i okolním komunitám. Před pódium se mačkájí ženy a tlačí se co nejvíc dopředu. „Všechny se tváří trochu... intenzivně.“

Carter si s povzdechem prohrábne tmavé vlasy. Ale nijak to nepomůže jeho zmuchlanému vzhledu; jako kdyby právě vylezl z postele. Tohle bych nepřiznala, ani kdyby mi někdo zaplatil, ale chápu, proč jsou ženy z Cartera úplně paf. Je sexy. *Žhavý*. „Jsou šílený.“

O víkendu na Svátek práce zachránil Carter štěně zlatého retrívra, když uvízlo na veřejné pláži pod vodní trampolínou. Nějaký dobrák Cartera zrovna vyfotil, jak vychází z vody – s holým hrudníkem, odhodlaným výrazem a štěňátkem v náručí. Místní hasičský sbor tu fotku zavěsil na své sociální síť a během osmačtyřiceti hodin se Carterův svět obrátil vzhůru nohama. Ta fotka se dostala snad všude a z něho se stala ztělesněná hasičská fantazie. Dokonce udělal několik televizních rozhovorů, protože se rozhodl, že těch pět minut

slávy použije na to, aby k veřejnosti promluvil o bezpečnosti a důležitosti záchranných vest. Ovšem těch pět minut se znatelně natáhlo. Najednou se Jackson Harbor hemžil nejen turisty, ale také ženami, které si přijely okouknout naše hasiče. Když se pak rozkřiklo, že Carter je jedním z těch mužů, kteří se dnes večer budou dražit, hysterie kolem něj nabrala na obrátkách a lístky na událost se vyprodaly během pěti minut od spuštění prodeje.

„Měls vycouvat, dokud ti Molly dávala na výběr.“ Stisknu mu paži přes sako. „Ona by to pochopila.“

„Myslel jsem, že se to uklidní,“ zabručí. „Tisíce mužů a žen denně riskují životy při záchraně lidí, ale tyhle dámy blázní z toho, že jsem zachránil štěně, což by nejspíš zvládla i moje neteř.“

Mé pobavení vyprchá, když vidím v Carterově výrazu frustraci. I když je snadné vtípkovat na téma, jak se svobodným mužům líbí pozornost, v tomhle případě se ve skutečnosti jedná o nekonečný zásah do soukromí. Sklouznu ze stoličky a narovnámu sako. „Jsem si jistá, že většina těch ženských je úplně normálních. Pochybuj, že by tě chtěly zavřít do sklepa a spoutat řetězy.“

„To mě moc neuklidňuje.“

Ava Jacksonová, Carterova švagrová a jedna z mých nejlepších kamarádek, strčí hlavu do dveří a její nové tmavé mikádo se jí pohupuje kolem čelisti. „Jsi první na řadě, Cartere. Připravený?“

V Carterových očích se zračí hrůza. Měří skoro metr devadesát, devadesát kilo svalů – a z těch zoufalých svobodných žen má vážně strach. „Připravený,“ odpoví Carter, aniž by ze mě spustil oči.

„Zvládneš to,“ zašeptám.

„Doufám, že máš pravdu.“

„A pokud se ukáže, že dáma, co vyhrála, je sériová vražedkyně, mávni na mě. Budu tu celou noc.“

„No, *dlužíš* mi laskavost.“

Zamračím se. „Fakt?“

Carter založí ruce. „Pamatuješ si na ten večer, když jsi mě přepadla v Jackson Brews a donutila mě předstírat, že jsem tvůj přítel?“

Ano. Tohle. Při té vzpomínce zrudnu. „Vždyť jsem řekla, že ti pomůžu.“

Vepředu začne hrát hudba – znamení pro Cartera – a pak Molly promluví: „A nyní, abychom zahájili večer, přivítejte muže, na kterého čekáte, nejžádanějšího svobodného mládence v Jackson Harbor, Cartera Jacksona!“

„Čekají.“ Mrknu na něj.

Carter se narovná a projde oponou. Jsem překvapená, když se promění ve frajera se sebevědomým úsměvem. Na tom pódiu vypadá jako doma, jako kdyby tohle pocházelo z *jeho* fantazií.

„Začínáme na sto dolarech,“ oznámí Molly. Zešířoka se usměje, dokonalý obraz moderátorky v tom jejím růžovém kostýmku a s vyžehlenými platinovými vlasy. „A malá připomínka, dámy. Vaše nabídka vás opravňuje k tomu, abyste si během večera užily Carterovy společnosti, nic víc. Tohle je rodinná akce.“

Zatímco se dav směje tomu vtipnému varování, já běžím ke vstupním dveřím, abych se zadní chodbou dostala do sálu. Byla jsem vzadu jen proto, abych Cartera popíchla. Když vejdu, ženy jsou natlačené vepředu a suma už se vyšplhala na patnáct set dolarů.

„Patnáct set dolarů za pár hodin s mým bratrem?“ diví se Shay a postaví se vedle mě. Jediná sestra Jacksonových dnes vypadá stejně jako já – malé černé

šaty, tmavé vlasy vyčesané nahoru. „Sakra. Možná by se měl vykašlat na hasiče a dělat pánský eskort.“

Rozesměju se a kroutím hlavou, zatímco se ženy překřikují. Carter je *vážně kus*, a kdyby to nebyl můj kamarád, klidně bych si vyprázdnila bankovní účet, abych pak mohla celý večer koukat na tu jeho tvář a tisknout se na něj.

„Dva tisíce dolarů od ženy v těch krásných červených šatech,“ hlásí Molly.

Dál odříkává nabídky tak rychle, jak jí ústa dovolí. Carter najednou přejde pódium a zastaví se u ní. Pak se zadívá do davu a upře na mě pohled.

„Pardon,“ řekne do mikrofonu. Jeho sexy baryton zaplní místnost a ty ženy se z toho mužou zbláznit a vrhají se k pódiu, jako kdyby na něm stála rocková hvězda.

„Vezmi si mě, Cartere Jacksone!“ vykřikne někdo z masy těl.

Carter se zachechtá a opatrně převezme mikrofon od Molly. „Ahoj, všichni.“

Další výkřiky obdivu. Další šílené projevy lásky.

„Pro takovou míru šílenství asi ani neexistují slova,“ podotkne Shay.

Ušklíbnu se.

„Omlouvám se, že přerušuju dražbu, Molly,“ poví Carter a stydlivě se na ni usměje. „Ale musím něco udělat.“

„Čtyři tisíce dolarů!“ vykřikne někdo a dav se rozesměje.

Carter se zhluboka nadechne. „Páni. Dámy, jsem poctěn. Opravdu jsem. Ale chci vás požádat, jestli bychom dnes večer nemohli udělat něco trochu netradičného.“

„Co to provádí?“ zeptá se Shay.

„Nemám tušení,“ zamumlám, ale podivně se mi se-vře žaludek. Bude po mně Carter chtít tu laskavost *ted*?

„Když jsem souhlasil s touto dražbou svobodných mládenců, byl jsem opravdu single muž, který se chtěl seznámit s krásnou ženou. Jenže od té doby, co jsem potvrdil účast, se toho hodně změnilo...“ Dav se ro-zesměje. „Začal jsem s někým chodit. Až do dnešního večera jsme to drželi v tajnosti, ale musím přiznat, že jsem se před dvěma měsíci zamiloval.“

„Co že se?“ ptá se Shay, zatímco dav reaguje sbo-rovým „*ach*“ a taky několika protestními povzdechy.

„Mohla by na pódium přijít krásná Teagan Chopra, prosím?“

To snad ne.

Shay se na mě prudce otočí a vytřeští oči. „Ty cho-díš s Carterem?“

„Já...“

Diváci se jeden po druhém odvracejí od pódia a šeptají si: „*Kdo je to?*“ „*Kde je?*“ „*Má přítelkyni?*“ „*Myslela jsem, že je to dražba pro nezadané?*“

„Teagan?“ Ukáže na mě prstem a věnuje mi ten po-loušměv, ze kterého se mi trochu podlomí kolena.

Hoří mi tváře. Carter se navenek usmívá na svou údajnou přítelkyni, ale já ho znám dost dobře na to, abych poznala, co mi tím úsměvem říká. „*Dlužíš mi to. Nezklam mě.*“

Moje cesta ze zadní části sálu na pódium je horor. Sledují mě tisíce očí – soudí, spekulují, kritizují – a ten šepot je jako žiletka vůči mému malému sebe-vědomí. Jestli je tohle Carterův způsob, jak si vyžá-dat něco na oplátku, tak už ho nikdy o nic nepožádám.

Když vylezu na pódium, vezme mě za ruku a usmě-je se. „No není krásná?“ zeptá se Carter davu a sklídí souhlasný, i když neochotný potlesk.

Stoupnu si na špičky a zašeptám mu do ucha: „Zabiju tě.“

Znovu nasadí ten svůj typický úsměv a já jsem si jistá, že si celý dav myslí, že jsem mu pošeptala něco nemravného. Zvedne mikrofon. „Protože by mi přišlo hloupé, kdybych nechal někoho přihazovat, když je tu jen jedna žena, se kterou chci strávit noc, tak přihazuju já.“

Odfrknu si a on po mně loupne pohledem.

„Molly, jsem hrdý, že můžu věnovat pět tisíc dolarů na dobročinný projekt Shoe Bus výměnou za to, že strávím večer se ženou, kterou miluju.“ Stiskne mi ruku, jako by se bál, že zdrhnu. Abych řekla pravdu, kdybych nebyla tak ochromená šokem, možná bych utekla. Carter se najednou dramaticky odmlčí a otočí se ke mně čelem. Dav se z toho může zbláznit a já sá. Všimnu si několika našťvaných tváří, které se trou sí k východu, ale Carter je natolik přesvědčivý, že se většina lidí usmívá. „Co na to říkáš, Teagan?“ zeptá se do mikrofonu tak tiše, až to skoro není slyšet. „Strávíš večer s mužem, který z tebe nemůže spustit oči?“

„Ty mě zabiješ,“ povím mu. Ovšem mikrofon to zachytí a hosté se rozesmějí.

Carter se jen zazubí a přivine mě k sobě. Nemám jinou možnost než ho nechat. Dobře, mám na výběr. Mohla bych Molly vytrhnout mikrofon z rukou a všem říct, že Carter je jen velký lhář a *ve skutečnosti* je sám jako kůl v plotě. Ale když to udělám, pokazím tím celou sbírku, a přestože mě Carter teď rozčiluje, mám ho moc ráda na to, abych ho předhodila davu rozzuřených, chtivých žen.

A dlužíš mi to, našeptává mi ten hlásek v hlavě.

V pohodě. Jeden veřejný večer s Carterem Jacksonem za to, že loni pět minut předstíral, že je můj přítel. Naprosto fěr.

Kapela plynule přejde na skladbu „At Last“ od Etty Jamesové a Carter se mnou začne tancovat. Jsem si velmi dobře vědoma tepla jeho těla. Vůně vody po holení mi zaplní hlavu a dává mi zapomenout, že tohle je Carter, můj kamarád, *ne* nějaký muž, který si mě odvede domů, aby mě ošukal.

„Děkuju ti za ten neuvěřitelně štědrý dar, Cartere,“ řekne Molly, zatímco hraje hudba. „A děkuju vám všem, že jste dnes večer přišli, a samozřejmě obrovský dík patří našemu sponzorovi, pivovaru Jackson Brews. A nebojte, dámy. Carter je jen jeden z mnoha mládenců, kteří se dnešní dražby účastní. Zůstaňte tady a přihod'te si na další muže z místního hasičského sboru, abyste mohly vyhrát tanec, večeři nebo něco z tomboly!“

„Nemůžu uvěřit, žeš mě využil, aby ses z tohohle vyvlíknul,“ syкну Carterovi do ucha. „Koho by napadlo, že se budeš bát pár nadržených ženských?“

Carter se zachechtá a přejede dlaněmi po mých sexy černých šatech. Mravenčí mě z toho v zádech. „Myslím, že to byl geniální tah. Díky, žeš to sehrála se mnou.“

Odtáhnou se, abych se na něj mohla zamračit. „Teď mi hodně dlužíš.“

„Jak to myslíš? To tys mi měla oplatit laskavost?“

„Jenže já musela vylézt na pódium před stovkami lidí.“

Kapela dohraje závěrečné akordy písně.

„Děkuju,“ poví jejich zpěvák. „A také děkuju tomu krásnému páru na pódiu. Vy dva spolu vypadáte úžasně. No není to pravda?“

Publikum tleská.

„Chápeš, co tím myslím?“ zamumlám. „Tohle je peklo.“

„Teagan, sklapni a polib mě.“

Carter

MYSLÍM, ŽE JSEM TEAGAN právě vyvedl z míry, ale teď mi nemůže nikam utéct.

Teagan Chopra. Teagan, která je samá lákavá křivka a jízlivý humor. Teagan, která je nejlepší kamarádka manželek mých bratrů a stala se součástí mého života.

Teagan, která mě tolikrát vystrčila do kamarádské zóny, že jsem si slíbil, že o ní už nebudu fantazírovat. Ovšem jakmile na mě upře své velké temné oči, vím, že moje embargo na fantazie je narušeno.

Popravdě řečeno, Teagan jsem chtěl políbit dávno. Už roky. A určitě bych si pro naše poprvé vybral jiné místo než honosnou dobročinnou akci se stovkami hostů, ale když skloním hlavu a dotknu se svými rty jejích, najednou je mi to jedno. Je mi jedno, kde jsme nebo jak dlouho jsem musel čekat.

„Cartere,“ zašeptá. Dav souhlasně zařve a Teagan jen poraženecky zakroučí hlavou. Ovine mi ruku kolem krku, zajede mi prsty do vlasů a políbí mě.

Její ústa jsou měkká a sladká. Chytnu ji za boky a pevně ji stisknu. Vnímám každý centimetr – každou křivku a každý záchvěv jejího dechu.

„To je ono,“ prohlásí zpěvák. Kapela začne hrát „Thinking Out Loud“ od Eda Sheerana a někdo zatáhne oponu v přední části pódia, čímž nás ochrání před pohledy davu a zanechá nás ve tmě.

Chvilí Teagan držím a klouby prstů jí přejíždím po boku.

Zachvěje se, pak couvne a přiloží si prsty ke rtům. I v tom přítmí vidím v její tváři obavy, a to se mi nelíbí. „Na tohle jsem málo opilý.“

Sakra. Nevím, co jsem čekal, že se stane, ale její slova mě raní. Snažím se to brát s humorem. „No tak, přece nemůžu být v líbání *tak* hrozný.“

Její smích přeruší napětí mezi námi. To je Teagan. Samozřejmě, že z polibku nebude dělat vědu. „Kéž bys byl, Cartere. Kéž bys byl.“

Když Molly představuje dalšího muže, vezmu Teagan za ruku a zadem ji odvedu na večírek. „To byl kompliment?“

„Možná.“ Povzdechne si. „Nebo už jsem zapomněla, jaký to je.“

Zastavíme se před dvojími dveřmi, které vedou do banketního sálu. „Chceš, abych ti pomohl vybavit si i další fyzický pocity?“

Plácne mě do břicha. „Že se *nestydíš!*“

Zvednu obranně dlaně. „Co je? Jen nabídka.“

„Ty jsi tak nezištně štědrý, Cartere,“ poví a pořád se usmívá, což považuji za výhru.

„Donesu ti pití. To je to nejmenší.“ Vezmu ji za ruku a vedu ji k baru, kde můj bratr Jake předvádí triky s lahvemi k potěšení skupiny lidí, která se tu shromáždila. „Co dneska piješ?“

„Myslím, že potřebuju martini.“ Její úsměv je omluvný, něco ve stylu „*není to tebou, je to mnou*“.

Zaženu zklamání. Nemyslel jsem si, že moje falešná hra bude začátkem něčeho společného, ale nesnesu pomyšlení, že moje objetí je to poslední místo, kde by Teagan chtěla strávit noc. „Jasná věc. Klidně se běž zatím posadit a já přijdu za tebou.“

„Když jsem viděla, jak jsou ty ženy namíchnuté, že prohrály, myslím, že by ses ode mě neměl moc vzdalovat.“ Loupne pohledem ke stolku kousek od nás. Stojí u něj dvě dívky, které usrkávají koktejl a hází po mně vilné pohledy. Jsou krásné, ale moc mladé.

„Ty mi teď budeš dělat bodyguardku?“

Znovu se na ně potají podívá a pak přikývne. „Tyhle bych určitě zvládla.“

„To nepochybuj.“

„A ty jsi taky můj bodyguard,“ řekne. „Nechci být sama, až po mně tvoje rodina bude chtít vysvětlení.“

„Nic chtít nebudou. Alespoň ne dneska večer.“ Sbírka je pro Jackson Brews a Molly příliš důležitá na to, aby moji sourozenci nebo matka riskovali špatnou pověst kvůli mé lži. A navíc vědí, jak to poslední měsíc bylo šílené, takže by je moje řešení možná ani nepřekvapilo – přestože by ho možná úplně nepochopili.

„Zvládnou být chvílku o samotě.“ Ukážu na stůl, který je vyhrazený pro nás. „Stát v těch podpatkách musí být nepohodlný.“

„Jsou kruté.“ Teagan pokrčí rameny. „Ale kdo by odolal blyštivým, páskovým jehlám?“

Kdo vlastně? Vím, že tyhle boty nosí ke svým nejlepším šatům. Její nohy v nich vypadají úchvatně a jsou zdrojem tolika představ, že bych to radši nepřiznával. Představ, které obvykle zaženu, ale teď odmítají odejít, protože už vím, jak Teagan chutná... Teď nedokážu myslet na nic jiného.

„Jsem profík, Cartere. Zvládnou v nich stát celou noc.“

„A co v nich ještě zvládneš?“

Šťouchne mě loktem. „To bys chtěl vědět.“

Ukážu dlaně, nevinnost sama. „Já se ptal na tanec.“

Odfrkne si. „Jasně.“

„To bylo docela představení,“ podotkne Jake a prohlíží si mě, jako kdyby se snažil vyčíst, jestli s Teagan nemám tajný román.

„Potřeboval velkou a silnou ženu, aby ho chránila,“ řekne Teagan a mrkne na mě.

Nakloním se přes bar, aby mě slyšel jen Jake. „Ani nevíš, jak jsou ty ženský děsivý.“

Je to pravda. Posledních pár týdnů jsem se dokonce vyhýbal Jackson Brews kvůli turistům, kteří mě sem chodí hledat. Týden po tom, co ta fotografie zaplnila internet, jsem si domů odvedl ženu a ukázalo se, že je to novinářka, která hledala senzaci. Pak už jsem to nemohl riskovat.

„Má štěstí, že jsem mu něco dlužila,“ poví Teagan Jakeovi. „Je jen otázkou času, kdy se to doví moje matka a zavolá mi, aby se zeptala na svatbu.“

„Doufám, že si nemyslíš, že budu mít sex před svatbou,“ prohlásím a založím ruce. „Takový nejsem.“

Jake se hlasitě uchechtne. „To byla pořádná částka, cos věnoval na dobročinný autobus. Netušil jsem, že hasiči berou tolik.“

„Jsou to peníze z těch pitomých rozhovorů.“ Ted' už interview nedělám, ale když se ta moje fotka se štěnětem stala virální, náš velitel mě přemluvil, abych šel do televize. Využil jsem příležitost, abych promluvil o bezpečnosti na vodě. Ukázalo se, že ty rozhovory nesnáším a akorát to mých pět minut slávy ještě protáhlo. Nebudu mu říkat, že mi přišlo špatné si ty peníze nechat. Nebo že tu pozornost absolutně nenávidím.

Jake přimhouří oči a pak kývne. „Jsou to jen peníze, ne?“

„Přesně.“

„A vy dva dneska něco pijete?“

Teagan se zazubí. „Tu frontu jsme nestáli na *vodu*.“

KAPITOLA DVĚ

Carter

DESET TISÍC DOLARŮ – tolik vynesla aukce pro Shoe Bus, patnáct včetně mého příspěvku. Kluci z mojí stanice se budou ještě *týdny* vytahovat tím, kolik peněz každý z nich přinesl, ale to mi starosti nedělá. Během večera se mezi mnou a Teagan něco změní. Čím rychleji utichne náš smích, tím déle na nás všichni zírají.

Když odnesou naše talíře, Teagan se na mě konečně podívá. „Proč jsi to udělal? Proč nestrávit večer s jednou z těch žen, co o tebe mají zájem?“

Jsem si jistý, že to vypadá nelogicky. Koneckonců, krásné ženy mi nejsou cizí a stydlivý taky nejsem. „Už jsem přesně věděl, jak by se to vyvíjelo. Řekl bych svůj příběh a pak by na mě pěly chválu za něco, co by přece udělal každý – *zvládl* udělat každý.“

Nakloní hlavu a zkoumá mě. „*Každý* ne, Cartere.“

Pokrčím rameny. „Nesnáším, když se chovají, že jsem nějaký hrdina a v kontextu toho všeho...“ Ušklíbnu se, neochotný dokončit větu. *A v kontextu toho všeho jsem to podělal. V kontextu toho všeho mám prostě štěstí, ale skutečný hrdina našeho sboru zemřel v dubnu při požáru skladu.*

„No, ale nebyla to taková hrůza,“ poví Teagan. „A teď jsme si kvít.“

„Jo.“ Chystám se jí říct, že se můžeme na něco vymluvit a vypadnout odsud, ale najednou k našemu stolu přijdou ty dívky, které na mě celou dobu vrhají pohledy.

První podá Teagan ruku a přehodí si rovné, medové vlasy přes rameno. „Ahoj, já jsem Jennifer. Chtěla jsem poznat ženu natolik speciální, že získala srdce tak úžasného chlapa.“

Teagan si s ní potřese. „Ráda tě poznávám.“ Svá slova rychle zapíše martini, což naznačuje jejich opak.

„Kde jste se vy dva poznali?“ zeptá se Jennifer.

„Dlouho jsme se přátelili,“ odpovím a sleduju Teagan, která se upřeně dívá na své martini, až se zdá, že se chystá napsat ódu na jeho počest. „Trvalo mi dlouho, než jsem našel odvahu říct jí, co cítím.“

Jennifer si přitiskne dlaň na hrudník a spadne jí brada. „Panebože. To je tak sladký.“ Podívá se na svou kamarádku a zapiští. „Byli to kamarádi. A líbila se mu vždycky a až nedávno našel odvahu, aby jí to řekl.“

Páni. Netušil jsem, že potřebuju překladatelku.

„Panebože. *Tak sladký*,“ přitaká druhá dívka.

„Máš takový štěstí,“ řeknou jednohlasně Teagan.

Ta si odkašle a pak přikývne a otře si ústa. „Pořádný.“

„Jsme samozřejmě zklamaný,“ podotkne ta první. „Jely jsme sem osm hodin, abychom přihazovaly na Cartera.“

„Jo, zlomilo nám to srdce.“ Ta druhá po mně přejede pohledem. Snažím se neošít, ale je to namáhavé.

„Jenže my *milujeme* lásku, že jo, Brit?“

„Rozhodně,“ odpoví Brit. „Láska je naše oblíbený téma.“

„Jasně,“ řekne Teagan. „Teda chci říct, koho není?“

„Že jo?“ přitaká Jennifer.

Natáhnu se přes stůl pro Teaganinu ruku. Nejspíš se za to budu smažit v pekle, ale možná to stojí za to, abych jí vymazal z tváře to mučivé „*všichni víme, že tohle je jen naoko, zabijte mě prosím*“. „No, ukázalo se, že Teagan ke mně taky celou dobu něco cítí.“ Koukne po mně. Dobře. Aspoň jen neciví do toho pití. „Nikdy nezapomenu na den, když jsi mi ukázala ten svůj deník, kam sis zapisovala milostný vzkazy pro mě.“

Teagan přimhouří oči, zatne čelist a cuká jí v koutku. „Cože?“

Přikývnu a otočím se k dívkám. „Psala jeden každý den a po celý rok. Některý z nich byly trochu... zvláštní.“ Otočím se na ni a nakloním trochu hlavu. „Nikdy mě nenapadlo, že potkám ženu, kterou vzrušuje dívat se, jak piju pivo.“

Brit se usměje. „To *já* bych se taky dívala, jak piješ pivo.“

Teagan ji ignoruje a pořád se dívá na mě. „Ale to není nic ve srovnání s tvou malou sbírkou z mého koše.“ Otočí se na holky. „Schoval si moje použité ubrousky, lahve od vody, a dokonce i vypadlé vlasy.“

Dívky si zakryjí ústa a couvnou dozadu.

Dusím se smíchy a snažím se zachovat vážnou tvář. „Ty to podáváš hrozně děsivě.“

„Už musíme jít,“ řekne najednou Brit. „Ale oběma vám gratulujeme.“

„Jo,“ dodá Jennifer. „Jste výjimečný pár.“ Odcházejí a já zaslechnu, jak Brit své kamarádce šeptá, že se vyhnuly kulce. Teagan mezitím dopije drink.

„Vlasy?“ zeptám se. „Jsem do tebe zamilovaný, nebo tě chci zavraždit a schovat si tvou mrtvolu do mrazáku?“

„Znám chlapy s děsivějšími sklony,“ řekne Teagan.

Vstane, natáhne ke mně ruku a ukáže na přeplněný parket. „Pojď. Když tu budeme sedět, budou za námi chodit další ženský. Tancuješ, ne?“

„Myslím, že musím, pokud chci zachránit svou pověst. Mám štěstí, že ty ženy nejsou místní. Jinak bych se už nikdy nedostal na rande.“

Nemám moc času se tou myšlenkou zabývat. Teagan mi ovine ruku kolem krku a začne kroužit boky na svižný rytmus písničky. Už nedokážu myslet na nic jiného než na ni.

Jsem ohromený náhlým dotekem jejího těla a nevím, co s rukama. Obejmout ji kolem krku se mi zdá moc školácké, ale když jí je zabořím do vlasů, budu ji chtít políbit. A když ji chytnu kolem pasu, moje dlaně se budou chtít zatoulat níž, k těm křivkám pod šaty.

„Tys to začal,“ zašeptá mi do ucha. „Radši bys se mnou měl tancovat, jako kdyby to bylo opravdový, bez ohledu na to, jak moc toho lituješ.“

Zabručím překvapením. Litovat mě ani nenapadlo. „Nechtěl jsem tě vyděsit,“ řeknu a obejmu ji kolem pasu.

„Jsem pořád tady, ne?“ Podívá se mi do očí a já přemýšlím, co se jí honí hlavou. U večeře byla najednou taková tichá a rozpačitá. Domníval jsem se, že to bylo kvůli tomu, jak se na nás všichni dívali... ale možná je v tom něco víc.

Jsem blázen, když doufám, že ji přitahuju stejně jako ona mě? Že o tomhle třeba snila – představovala si to – jako já?

Opřu se čelem o její, ale oči mám otevřené, abych ji mohl sledovat při tanci. Když začne hrát „A Thousand Years“ od Christiny Perri, Teagan si položí hlavu na můj hrudník a povzdechne si.

„Líbí se ti tahle písnička?“ zeptám se.

Odtáhne se, aby mi viděla do očí. „Já *miluju* lásku. Láska je moje nejoblíbenější téma.“ Vyprskne smíchy. Otočí se na nás několik lidí a civí. Já taky civím. Teagan je nádherná, ale je to důvtip a otevřená osobnost, co mě k ní táhnou. Je mi jedno, že tohle je jen naoko. Užívám si každou minutu tohoto večera.

Ztrácím přehled o tom, kolik jsme toho vypili, jak dlouho tancujeme a kolik žen zdvořile poslala pryč, když se snažily vmísit do hovoru. Tyhle okamžiky si vryju do paměti – Teaganiny úsměvy, její ruce na mých zádech a jak si opírá hlavu o mé rameno, když hudba zpomalí.

Když večírek končí a hosté se trousí ven, řekne: „Ještěže jsem neměla v plánu řídit.“

„Půjdeš se mnou na chvílku?“

Prohlíží si mě. Myslí na to samé, co já – taky se chce zoufale oddat té chemii mezi námi? Ztěžka polkne a přikývne.

Odvedu ji ze sálu chodbou do opuštěné kanceláře vedle té bratrovy. Přitisknu ji na zed'. „Ještě se mi nechce končit.“ Můj hlas je zastřený touhou nahromaděnou ve slovech. Mohl bych to svést na alkohol, ale to hučení v žilách je víc způsobené Teaganinou blízkostí než pívem.

„Mně taky ne,“ poví a zadívá se na moje rty. Jasnější pozvánku už nepotřebuju.

Políbím ji.

Teagan

TOHLE NENÍ POLIBEK podobný tomu pódiovému – není to polibek, který je opatrný nebo žádá o svolení. Tenhle polibek je odhodlaný. Náročný. Naléhavý. Je

to polibek, o jakém dívka sní, kde je touha vepsaná v každém stisku zubů a naklonění úst, kde je chemie tak silná, že má svou vlastní chuť.

Carter mě drží mezi stěnou a svým pevným tělem, hladí mě rukou po paži a strčí stehno mezi moje nohy. „Dneska vypadáš nádherně.“

Odtáhnu se a zadívám se mu do tmavých očí. Moje tělo vibruje. Jistě, jsem opilá nezodpovědným množstvím vodky, ale *on* je to, co mě opíjí nejvíc – jeho doteky, úsměv, šeptané vtipy, tlak jeho těla. „Myslíš?“

Celou večeri ve mně hlodala nejistota. Sledovala jsem ty ženy, jak z něj nemůžou spustit oči, a říkala jsem si, že je měl nechat přihazovat. Jeho bratři by si z té situace možná utahovali, ale Carter si zaslouží trochu povyražení. A hodně štěstí. Jeden nepatrný polibek a já si začala přát, aby něco takového našel u mě – navzdory našemu přátelství, navzdory vlastním pravidlům, kvůli kterým ho odstrčím pokaždé, když se mnou začne flirtovat.

„Myslel jsem si to od chvíle, kdy jsi vešla do dveří. Rád se na tebe dívám, když máš tyhle šaty. A ty sexy boty...“ Polkne a sklouzne mi pohledem do výstřihu. „Úplně mě zabíjelo, když jsem s tebou tancoval.“

„Mě taky,“ přiznám a místnost se se mnou trochu zatočí, protože tohle já *chci*. Tahle slova, ta ústa, doteky... *jeho*. „Tohle je šílený.“

„Stačí říct a přestanu,“ poví, ale dál mě hladí po bocích.

„Jenže já nechci.“

Spokojeně si povzdechne. „To je dobře, protože jsem tohle chtěl strašně udělat...“ Chytne lem mých šatů a vyhrne je výš.

„Jen tohle?“ zeptám se.

Kouše mě jemně do krku a putuje rty nahoru a dolů – líbá, sajá. Žhavé výstřely slasti mi protnou páteř a donutí mě prohnout se. „Všechno tohle,“ zašeptá. „Ještě jsem neskončil.“

Povzbudím ho tichým souhlasným vzdechem. Miluju dotek jeho drsných prstů na bocích, užívám si škrábání jeho mozolů na kůži, zatímco přejíždí po saténovém okraji mých kalhotek.

Vytáhnu mu košili z kalhot a bojuju s knoflíky. Ještě mi zbývají tři, ale jsem netrpělivá a vzdám to. Rovnou mu zajedu rukama pod látku, protože potřebuju cítit jeho kůži.

Carter mi začne sát ušní lalůček. Zalapám po dechu. Slastně se na něj přilepím boky, ale on mě zadrží. Než stihnu protestovat, sáhne mi mezi nohy. Jeho prsty tančí po saténu a hladí mě. „Jsi vlhká,“ utrousí drsně.

Zhoupnu boky, abych vyšla vstříc jeho doteku. „A ty všímavý.“

Zachechtá se a konečně mi poskytne rozkoš, po které toužím, když mi zatlačí na klitoris. Jednou. Dva-krát. Třikrát.

„*Prosím.*“ To slovo mi unikne z hrdla. Nezajímá mě nic jiného než jeho dlaň mezi mýma nohama a moje narůstající potřeba. *Prosím. Prosím. Prosím.*

Vklouzne rukou pod látku a klouby se o mě otře. Krouží prstem tam, kde o to nejvíc žadoním.

„Cartere,“ žebrám. Tohle je fantazie. Bdělý sen. Alkohol v krvi všechno lehce rozostřuje, ale za přitažlivost mezi mnou a Carterem nemůže. Léta jsem předstírala, že mezi námi nic takového není. Předstírala jsem, že nejsme nic víc než jen kamarádi, kteří se umí navzájem rozesmát.

Když do mě vnikne prstem, jsem už tak na hraně, že bych se udělala na místě. Všechna moje pozornost,

energie a *touha* se soustředí na to jedno místo a moje tělo se sevře.

„Vydrž,“ zašeptá, zatímco mě líže na krku. „Mám tě.“

Jde na to pomalu, mučivě pomalu. Vniká do mě promyšleně, naprostý opak zuřivosti, která mi proudí krví. Palcem mi dráždí klitoris a prsty postupně zajíždí hlouběji a hlouběji.

Jakási slušnější část mé mysli má pocit, že bych měla krotit své boky nebo ztišit svoje prosby. Ignoruji ji a prosím Cartera, aby zrychlil. Říkám mu, jak je to úžasné, jak se brzy udělám a *ach, bože, prosím, ano, takhle.*

Carter.

Když už to nemůžu vydržet, stlačí mi klitoris perfektním tlakem a vklouzne do mě druhým prstem. Roztahuje mě. Popostrkává mě na okraj a líbá.

A já spadnu.

Carter

NEMŮŽU JI PŘESTAT OCHUTNÁVAT. Dotýkat se jí. Když se vzpamatovává z orgasmu, zasypávám ji polibky na krk. Chvěje se v mém objetí a já chci, aby se udělala zas a znovu. Chci se opíjet jejím žadoněním, chci, aby mi naplnilo hlavu a zablokovalo zbytek světa.

Její ruce se schovávají pod mou košili, jedna na zádech a druhá na břiše. Líně mě hladí a občas mi vklouzne konečky prstů pod pásek kalhot. Stačilo by ji vzít za ruku a navést ji na svůj rozbolavělý penis.

Jenže já nechci, aby se z toho stala rychlovka v prázdné kanceláři. Toužím po Teagan příliš dlouho, než abych se spokojil s něčím takovým. „Pojeď se mnou ke mně domů.“

„Co?“ Její pohled je nesoustředěný, omámený – alkoholem nebo slastí? Možná obojím.

„Pojeď se mnou domů. Strávit se mnou noc.“

Všimnu si, že se najednou vzpomíná a ztuhne. Od-táhne ruce a zavrtí hlavou. „Neměla bych. Totiž, my... neměli bychom to dělat. Mrzí mě to, já...“ Pátrá mi ve tváři. „Cartere, jsme kamarádi, a když s tebou pů-jdu domů...“

Čekám. Věnuju jí čas, aby mohla dokončit myšlenku, a snažím se to také vidět jako špatný nápad. Jen-že mi to nejde. Já to chci. Chci Teagan ve své posteli, ve své sprše, pod sebou, nad sebou a před sebou. Při-vřu nad těmi představami oči, protože jsou mučivé. „To je na tobě,“ povím, ale chci ji přemlouvat. Potře-buju ji tak, že to ani nedokážu vysvětlit.

Prohlíží si mě. „Bojím se, co se stane, když to udě-lám.“

A já se bojím, co se stane, když to neuděláš. Ale přikývnu. I když po ní toužím víc než po čemkoliv ji-ném, nebudu na ni naléhat. „Zavolám taxi. Aspoň tě doprovodím domů.“

„To nemusíš. Molly mě odveze.“ Přiloží mi dlaň na hrudník a lehce mě odstrčí, aby mohla ustoupit od zdi. „Už mě asi hledá.“

Řekni Molly, že se plány změnily. Kašli na následky a pojeď se mnou domů.

Spolknu ta slova. Poznám lítost, když ji vidím, a Teagan ji má zrovna vepsanou ve tváři. Nechci, aby toho litovala, a nechci pro ni představovat jen nějaký omyl. Nejde o její plány a nejsem chlap, kte-rý na ženu tlačí, když večer neprobíhá tak, jak si představoval.

„Mrzí mě to.“ I její hlas zní roztřeseně. „Ten chlast a ten tanec... Nechala jsem se unést.“

Měl bych ji pustit, ale uchopím její tvář do dlaní a pohladím ji po bradě. „Slib mi, že nepůjdeš domů a nebude ti to pořád vrtat hlavou.“

Přikývne, ale oba víme, že už jí to vrtá hlavou teď.

Přinutím se k úsměvu, kvůli ní nebo sobě, to ani netuším. „Promluvíme si zítra.“

„Zítra,“ souhlasí, a to slovo zní tak nalomeně, jak nalomené se najednou zdá naše přátelství.

KAPITOLA TŘI

Carter

NĚCO NENÍ V POŘÁDKU. Je příliš horko. Myslel jsem, že to máme pod kontrolou.

Ve vysílače se ozve statická elektřina a pak Gordakův hlas. „Nová aktivita v jihozápadním kvadrantu. Stáhněte se, hoši.“

Gestem ukážu na Maxe a mávnu směrem ke dveřím. Je jen pár metrů přede mnou, ale kouř je tak zatraceně hustý, že sotva rozeznávám jeho siluetu. „Jdeme!“

Společně dovnitř. Společně ven.

„Ve druhém patře jsou děti,“ podotkne Max.

„Řekl jsem, že máte vypadnout,“ zařve Gordak. „Nevidíte to, co já, chlapi.“

Zatahám Maxe za paži. Všichni jsme vinni tím, že porušujeme pravidla, když přijde na děti, ale pokud Gordak řekne, že se máme stáhnout, musíme to udělat.

„Fajn,“ zamumlá Max a otočí se. Popostrčí mě dopředu a pobídne mě, abych ho vedl podél provazu, který uvázali u vchodu, abychom trefili zpátky. Ovšem když se pak otočím, abych se ujistil, že je Max

za mnou, není tam. To horko je dusné. Couvnu zpátky do hlubin skladu, ale zaslechnu skřípění rámu. Varování.

„Sakra!“ zakřičím do vysílačky.

Vím, co bude následovat. Zvednu oči ke stropu a sleduju, jak na mě padá. Najednou jsem v tmavomodrém obleku, který jsem měl na otcův pohřeb, a moje máma mi svírá paži.

„Byl na tebe tak pyšný, Cartere,“ řekne máma těsně předtím, než se strop zřítí a všechno kolem mě se zahalí kouřem.

Probouzím se s bolavými plícemi a chutí popela na jazyku. V krku mám sucho a buší mi srdce. Na druhé straně pokoje zařinčí na stolku budík. Ležím uprostřed své ložnice na podlaze a peřiny jsou roztroušené kolem, jako kdybych ze spaní rozházel postel. Asi jsem to udělal. A není to poprvé.

Vyškrábu se na nohy a jdu vypnout budík. Pořád vidím rozmazaně a ruce se mi třesou z noční můry, kterou cítím natolik živě, až mám pocit, že mi hoří pokoj.

Zaspat budík je pro mě novinka, ale ty sny ne. Pokaždé, když zavřu oči, žiju tou strašnou nocí ve skladu. Dnes ráno to není poprvé, co moje podvědomí propojilo ten požár s pohřbem mého otce.

„Obě ty události jsou pro tebe traumatizující,“ pověděla mi kamarádka Bethany, když jsem se jí svěřil se svými nočními můrami. „Tvoje podvědomí se snaží vyrovnat s bolestí a vinou spojenou s traumatem a ztrátou.“

Dávalo mi to smysl, takže jsem o tom od té doby nemluvil. Stejně by se tím nic nezměnilo.

Než se vydám do sprchy, jdu do kuchyně zapnout kávovar. Nejdřív jsem chtěl vyrazit do posilovny, ale teď chci ze sebe jen smýt ten příšerný sen.

Postavím se pod proud vody se zavřenýma očima a nechávám ji kouzlit – aby mě probudila a smyla iluzi kouře. Pak se opřu čelem o zeď a soustředím se na dýchání. Už je konec. Nedá se nic dělat. Nemůžu se vrátit.

Nemůžu se vrátit. Nemůžu se vrátit.

Možná bych měl být rád, že se mnou Teagan včera večer nejela. Nechtěl bych, aby viděla, jak se potmě plazím po podlaze v ložnici před požárem, který před pár měsíci spálil sklad na First Avenue a neustále zaměštnává mou mysl.

Ale možná právě proto jsem ji pozval. Šest měsíců chodím nalomený, ovšem předstírám, že jsem v pořádku. Když jsem Teagan držel a cítil jsem chuť její kůže, znovu jsem si připadal celistvý. V ty okamžiky jsem zapomněl na své selhání. Mohl jsem... *být*.

Když jsem dorazil domů, málem jsem zavolał My-le. Vždycky se ráda zastaví a rozptýlí mě, ale nikdy netrvá na tom, aby přespala. Jenže to nešlo. Ne, když jsem chtěl Teagan. Ne, když pár hodin s ní zahalilo moje ostatní vztahy do... závoje lacinosti.

Vypnu sprchu, popadnu ručník a rychle se osuším. Pak si oblíknu džíny, tílko a tričko Michiganské univerzity s dlouhým rukávem.

Když přijdu do kuchyně, mobil na mě bliká z nabíječky. Zvednu ho, zatímco si nalívám kávu a očekávám zprávu od jedné z holek nebo od Shay, která bude vyzvídat, co je mezi mnou a Teagan.

Jistě, jsou tam tři zprávy od Shay a další od Leviho. Dívám se dál, a když si všimnu, že mi ve tři hodiny ráno přišla sms od Isaiaha, kávu rozliju. Před dvěma hodinami.

„Do prdele.“ Umístím konvici zpátky do kávovaru a čapnu ubrousek, abych tu spoušť utřel.

*Isaiah: Neděs se. Včera večer jsem měl autonehodu.
Jsem v nemocnici, ale jsem v pohodě. Ale možná
budu mít průšvih.*

Klepnu na displej, abych mu zavolaal, jenže pak se zarazím. Za několik posledních měsíců jsem se naučil, že Isaiah je po esemeskách sdílný, ale při hovoru nebo osobně nikoliv.

Pomalů vydechnu a odpovím na zprávu.

Já: Jaký máš číslo pokoje? Budu tam za dvacet minut.

Když vejdu do nemocničního pokoje a vidím Isaiaha celého obvázaného a na hadičkách, vrátí mě to v čase. Stejná nemocnice, stejná tmavá kůže a široká ramena, stejné pípání přístrojů.

Ale ne. Není to totéž. Není tu žádný ventilátor, který by pumpoval nahoru a dolů, žádný přístroj, který by nutil plíce pracovat, když zrovna nefungují.

V očích mě štípou slzy a zakloním obličej ke stropu, abych je zadržel.

„Drž se,“ poví Marta.

Byl jsem tak zaměstnaný vlastními vzpomínkami, že jsem si ani nevšiml Isaiahovy babičky sedící v rohu. Odkážu si. „Ano, madam.“

„Bude v pořádku.“ Její hlas je chraplavější než obvykle, a dokonce zní, jako kdyby jí bylo víc než pětasedmdesát. Možná se opírá o hůl a její ebenová plet' je z většiny vrásčitá, ale jen idiot by si nevšiml důvtipu v jejích moudrých, tmavých očích. „Možná to vypadá jako s Maxem, ale není to tak. Isaiah bude v pořádku.“

„A co vy?“ zeptám se.

„Jak si umíš představit, už mi bylo líp.“ Po tvářích jí pomalu stékají slzy. „Snažím se tomu chlapci vycházet vstříc, ale...“ Roztřeseně se nadechne.

„Vedete si dobře.“

Zavrtí hlavou. „Než sedl za volant, vypil půl basy pív.“

„Pět,“ řekne Isaiah ochraptěle a hlava mu spadne na stranu. „Pět pív.“

Sám se přerývavě nadechne a uvědomím si, že jsem nečekal, že bude při vědomí – taková blbost, když mi sám napsal, že mám přijít. Možná má Marta pravdu a moje mysl si už jeho osud spojila s osudem jeho otce. *Není to totéž.*

„Dojdu si dolů pro kávu, abyste si mohli promluvit,“ poví Marta. „Ale je docela nadopovaný, tak se nediv, když bude mlít nesmysly.“

Podám jí ruku a pomůžu jí vstát ze židle. „Nějakou dobu tady zůstanu. Nechcete jet domů, dát si sprchu a třeba se prospat ve vlastní posteli?“

„Určitě?“

„Rozhodně.“

„Jsi hodný chlapec, Cartere Jacksone.“ Stiskne mi rameno. „Isaiahu, vrátím se za pár hodin.“

„Mrzí mě to, babi,“ řekne Isaiah. Pokusí se otevřít oči, ale nejde mu to.

„Můžeš se omluvit, až ti bude líp,“ podotkne Marta. „Jen tak tu omluvu přijmu.“ Přehodí si kabelku přes rameno, a než za pomoci hole vyjde z pokoje, kývne na mě. Dneska se opírá víc. Její artritida se zase zhoršila.

Svezu se do židle, pořád otřesený pohledem na Isaiaha.

„Prý mám zlomenou stehenní kost,“ zašeptá. „A pár žeber.“

Přikývnu, přestože se na mě nedívá. Nedokáže udržet oči otevřené. Chci se ho zeptat, co si *k sakru* myslel, že dělá, když si sedl za volant opilý, a proč vlastně pil. Místo toho povím: „Jsi silný. Tohle zvládneš.“

„Cartere?“

„Jo, kámo?“

„Neříkej to mému tátovi, jo?“

Vím, že je zmatený – omámený léky a zraněním. Ale ta slova jsou jako bodnutí do hrudníku.

Jeho tátovi to neřeknu. Ani nemůžu. Protože je mrtvý, a kdybych byl takový hrdina, jak se o mně říká, byl by tu teď s námi.

Teagan

V NEDĚLI RÁNO MI NĚKDO až moc brzy zabouchá na dveře. Zaúpím, převalím se v posteli a podívám se na hodiny. Je jen lehce po osmé.

Schovám hlavu pod polštář. Jakého sadistického kretěna napadlo, že tohle je vhodná hodina na probuzení, když mám volno?

„Jestli neotevřeš, budu předpokládat, že jsi v posteli mého bratra, a s holkama tě budeme u snídani pomlouvat!“

Shayino varování mě donutí vstát a letět ke dveřím.

Cestou si vezmu z věšáku v koupelně župan a navlíknu si ho. Ani ho nezavazuju a pochoduju ke dveřím. Jestli mě Shay nechce vidět v dámských boxerkách s nápisem „Nesahat“ a v tílku bez podprsenky, nemá mi vyhrožovat drby.

Odemknu dveře, otevřu a zamračím se. „Co chceš?“

„Roztomilý kratásky.“ Usměje se a založí si ruce. „Ale nevypadáš, že by tě v noci někdo šukal.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zblázněná láskou.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.